

ΕΪΠΕ  
ΓΕΡΩΝ...



Παλαιές και Σύγχρονες  
Οικοδομητικές Διηγήσεις  
και Διδασκαλίες

**Τὸ κύριον ὄνομα τοῦ Θεοῦ μας εἶναι καὶ λέγεται Ἀγάπη\***

*Ἐκ τῶν Διδαχῶν τοῦ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ († 24.8.1779)*

**Ο ΠΑΝΑΓΑΘΟΣ** καὶ Πολυέλεος Θεός, ἀδελφοί μου, ἔχει πολλὰ καὶ διάφορα ὀνόματα, λέγεται καὶ φῶς καὶ ζωὴ καὶ ἀνάστασις. Ὅμως τὸ κύριον ὄνομα τοῦ Θεοῦ μας εἶναι καὶ λέγεται ἀγάπη. Πρέπει καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, ἀνίσως καὶ θέλωμεν νὰ περάσωμεν ἐδῶ καλὰ, νὰ πηγαίνωμεν καὶ εἰς τὸν Παράδεισον καὶ νὰ λέγωμεν τὸν Θεὸν μας Πατέρα, πρέπει νὰ ἔχωμεν δύο ἀγάπες, ἀγάπην εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς μας. Φυσικὸν μας εἶναι νὰ ἔχωμεν αὐτὲς τὲς δύο ἀγάπες, παρὰ φύσιν εἶναι νὰ μὴν τὲς ἔχωμεν. Καὶ καθὼς ἓνα χελιδόνι χρειάζεται δύο πτέρυγες διὰ νὰ ἀπετᾶ εἰς τὸν ἀέρα, ἔτσι καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, χρειάζομασθε αὐτὲς τὲς δύο ἀγάπες, διὰτι χωρὶς αὐτὲς τὲς δύο ἀγάπες εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθοῦμεν.

Καὶ πρῶτον ἔχομεν χρέος νὰ ἀγαποῦμεν τὸν Θεὸν μας, διὰτι μᾶς ἐ χάρισε τόσην γῆν μεγάλην, εὐρύχωρον ἐδῶ πρόσκαιρα νὰ κατοικοῦμεν, τόσες χιλιάδες μυριάδες χόρτα, φυτὰ, βρύσες, ποταμούς, πηγὰδια, θάλασσα, ψάρια, ἀέρα, ἡμέρα, νύκτα, φωτιά, οὐρανόν, ἄστρα, ἥλιον, φεγγάρι. Ὅλα αὐτὰ διὰ ποῖον τὰ ἔκαμε; διὰ τ' ἡμᾶς. Τί μᾶς ἐχρεωστοῦσε; τίποτε. Ὅλα χάρισμα. Μᾶς ἔκαμεν ἄνθρωπος καὶ δὲν μᾶς ἔκαμεν ζῶα, μᾶς ἔκαμεν εὐσεβεῖς ὀρθοδόξους χριστιανούς καὶ ὄχι ἀσεβεῖς καὶ αἰρετικούς. Καὶ μὲ ὄλον ὅπου ἀμαρτάνομεν χιλιάδες φορὲς τὴν ὥραν, μᾶς εὐσπλαγχνίζεται ὡσὰν Πατέρας καὶ δὲν μᾶς θανατῶνει νὰ μᾶς βάλῃ εἰς τὴν κόλασιν, ἀλλὰ ἀκαρτερεῖ τὴν μετάνοιάν μας μὲ τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀνοικτάς, πότε νὰ μετανοήσωμεν, νὰ παύσωμεν ἀπὸ τὰ κακὰ καὶ νὰ κάμωμεν τὰ καλὰ, νὰ ἐξομολογηθοῦμεν, νὰ διορθωθοῦμεν, νὰ μᾶς ἀγκαλιάσῃ, νὰ μᾶς φιλήσῃ, νὰ μᾶς βάλῃ εἰς τὸν Παράδεισον νὰ χαιρώμεθα πάντοτε. Τώρα τέτοιον γλυκύτερον Θεὸν καὶ τέτοιον γλυκύτερον αὐθέντην καὶ δεσπότην δὲν πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ τὸν ἀγαποῦμεν καί, ἂν τύχῃ ἀνάγκη, νὰ χύσωμεν καὶ τὸ αἷμα μας χιλιάδες φορὲς διὰ τὴν ἀγάπην του, καθὼς τὸ ἔχυσε καὶ ἐκεῖνος διὰ τὴν ἀγάπην μας;...

Μὰ ὁ Θεὸς χρειάζεται στρωῶμα διὰ νὰ καθίσῃ. Ποῖον εἶναι τὸ στρωῶμα ὅπου θέλει ὁ Θεός; Ἡ ἀγάπη. Ἄς ἔχωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἀγάπην εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς μας καὶ ἔτσι ἔρχεται ὁ Θεός μας καὶ μᾶς χαροποιεῖ καὶ μᾶς εὐφραίνει καὶ μᾶς φυτεύει εἰς τὴν καρδίαν μας τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον



καὶ ἀπερνοῦμεν καὶ ἐδῶ καλὰ καὶ πηγαίνομεν εἰς τὸν Παράδεισον νὰ χαιρώμεθα πάντοτε. Ὁχι; δὲν ἔχομεν τὴν ἀγάπην, ἀλλὰ ἔχομεν τὸ μῖσος καὶ τὴν ἔχθραν εἰς τοὺς ἀδελφούς μας; Ἔρχεται ὁ πονηρὸς Διάβολος καὶ μᾶς πικραίνει καὶ μᾶς φαρμακεύει καὶ βάνει τὸν θάνατον εἰς τὴν ψυχὴν μας καὶ ἀπερνοῦμε καὶ ἐδῶ κακὰ καὶ πηγαίνομεν εἰς τὴν κόλασιν νὰ καιώμεθα πάντοτε.

Φυσικόν μας εἶναι νὰ ἀγαποῦμεν τοὺς ἀδελφούς μας, διατὶ εἴμαστε μιᾶς φύσεως, ἔχομε ἓνα δάπτισμα, μίαν πίστιν, τὰ Ἅχραντα Μυστήρια μεταλαμβάνομεν, ἓνα Παράδεισον ἐλπίζομεν νὰ ἀπολαύσωμεν. Καλότυχος ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀξιώθη καὶ ἔλαβεν εἰς τὴν καρδίαν του αὐτὲς τὲς δύο ἀγάπες, ἀγάπην εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς του, ἔχει πάντα τὰ ἀγαθὰ καὶ ἁμαρτίαν δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ. Καὶ ὅποιος δὲν ἔχει τὸν Θεὸν εἰς τὴν καρδίαν του, ἔχει τὸν Διάβολον καὶ ὅποιος ἔχει τὸν Διάβολον ἔχει πάντα τὰ κακὰ καὶ ὅλες τὲς ἁμαρτίες τὲς κάμνει.



---

(\*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 339/Ἰούλιος-Αὐγουστος 2007, σελ. 72. Ἰωάννου Β. Μενούνου, *Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Διδαχές, Βιογραφία-Κείμενα*, σελ. 57-59, ἐκδ. πέμπτη, «Τήνος», Ἀθήνα (ἄ.χ.).